

Hi ha mals que fan que la gent s'apropi
per no moure's mai del teu costat,
i hi ha mals que desperten la ignorància
envoltant-te d'una trista soledat...
Vius entre quatre parets i un sostre
que cada cop està més enfonsat,
et quedes mirant els trossos que cauen
tots humits de tant plorar...
Parets pintades de por i tacades de plor
que ningú ha volgut veure,
tots saben que estic aquí
però no hi han ganes d'entendre...
El meu cel també va ser com el teu
d'un blau tan clar que mai ennegria,
i el meu camí era tan pla com el teu
mancat de trams sense sortida...
No ha sigut senzill arribar fins aquí
quan els pensaments només t'inciten a volar,
com un ocell amb les ales esquerdades
que decideix deixar de lluitar...
Em costa sortir del meu món protegit
per caminar pels carrers de la ignorància,
tallant per les drecceres de rebuig i incomprensió
per acabar en avingudes d'intolerància...
No hi ha cap mantell d'immunitat per embolicar-te
ni eternitat que mantingui viu el teu somriure,
la vida està plena de girs inesperats
que no tindràs més remei que viure...

El meu cor segueix sent igual de gran
no em miris com si ara fos dolenta,
no puc entendre aquesta maleïda por
que tant a tu com a tothom arrossega...
Em fas mal doncs a la fi i a la cap
amb aquest mal ja hi vaig néixer,
que els prejudicis no ceguïn els teus ulls
doncs no hi deixat de ser la mateixa...

Títol: Sospirs de buit i límits

Autora: Bessonets